

РЕШЕНИЕ

№ 7576

гр. София, 05.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,
в публично заседание на 23.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **4044** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. К. А. с постоянен адрес в [населено място] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-0328-000037/29.09.2022г., постановена от полицаи при ОДМВР П., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „Б“ от ЗДвП спрямо оспорващия е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не за повече от 18 месеца.

С жалбата се оспорва фактическата обстановка, отразена в ЗПАМ № 22-0328-000037/29.09.2022г., като заповедта се счита за неоснователна и незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуалния си представител поддържа жалбата, както и моли за присъждането на разноски. Подробно анализира събраните гласни доказателства, като намира, че същите не установяват да е управлявал автомобила, във връзка с който са констатирани нарушенията по ЗДвП.

Ответникът по жалбата не взема лично или чрез процесуален представител участие в хода на делото по същество. В депозирано писмено становище претендира неоснователност на жалбата.

Съобразявайки посоченото от оспорващия основание, фактите, които се извеждат от събраните по делото доказателства, както и с оглед на разпоредбата на чл. 168 от АПК, определяща обхвата на съдебната проверка, съдът приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е допустима. Подадена е в срок, от лице с правен интерес от оспорването - адресат на акта и е насочена срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт.

Заповед № 22-0328-000037/29.09.2022г за налагане на принудителна адм. мярка е издадена въз основа на акт за установяване на адм. нарушение G 588961 от 28.09.2022г., в който е отразено, че на същата дата около 03.15ч. в [населено място], по [улица], с посока на движение към [населено място], жалбоподателят е управлявал лек автомобил „Ф. Транспортер“, с рег. [рег.номер на МПС] и на кръстовището с [улица], при ясно подаден своевременен сигнал със стоп палка, образец „МВР“, водачът не е спрял на посоченото от контролния орган място, увеличил е скоростта и продължил движението, правейки опит да осуети проверката; последван е по [улица]към[жк], след като преминава през тревните площи, излизайки на път I-6 с посока на движение към [населено място], след което обръща посоката си на пътен възел „Б.“. Установен е в м.„Арбанас“, където спира и се заключава в автомобила, правейки отново опит да осуети проверката. Около 03,10 ч. жалбоподателят е изведен от автомобила, като отказва да бъде изпробван с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“, с фабричен номер ARDN-0098 за установяване употреба на алкохол в издишания въздух и отказва да подпише, получи и изпълни предписанията на издадения му талон за изследване; констатирано е и че жалбоподателят не носи СУМПС и контролен талон, както и СРМПС на МПС, което управлява.

Поведението на водача е квалифицирано като нарушение на чл. 174, ал. 3, т.1 ЗДвП, на чл. 103 ЗДвП, чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП и чл.100, ал.1, т.2 от ЗДвП. Въз основа на акта за установяване на административно нарушение е издадено наказателно постановление при идентичност на отразената фактическа обстановка и правно квалифициране, което е обжалвано от жалбоподателя А. по съдебен ред.

На 29.09.2023г. и на основание чл.171, т.1 б.Б от ЗДвП е издадена оспорената в настоящото производство ЗПАМ № 22-0328-000037/29.09.2022г., постановена от полицаи при ОДМВР П.,

По аргумент от чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по ЗДвП, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица, което е спазено, видно от Заповед № 313з-362/28.03.2022 на директор на ОДМВР П..

В заповедта е посочено правното основание за издаване на акта - чл. 171, т.1,б.Б от ЗДвП. Като фактически основания, мотивирали органа да постанови заповедта, е посочена фактическата обстановка във връзка с констатираните нарушения в АУАН и в частност- отказа за проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и неизпълнение предписание за изследване с док.анализатор и мед. изследване и вземане на биологични проби за хим.лабораторно изследване за

установяване концентрацията на алкохол в кръвта.

Предвид наличието на посочени фактически и правни основания за издаването на заповедта, от които става ясно от кои юридически факти органът черпи упражненото от него публично субективно право и предвид писмената форма на акта, съдържащ необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, настоящият състав на съда приема, че е спазена установената форма за издаване на административния акт.

В принципен план, за да се наложи принудителна административна мярка по ЗДвП от категорията на посочените в чл.171,т.1,б.Б от ЗДвП, е достатъчно съответните фактически обстоятелства да са констатирани и отразени в съставен акт за установяване на административно нарушение, без да е необходимо друго процесуално въвеждане на действия. При наличие на надлежно съставен акт за установяване на административно нарушение, компетентният орган не може да подлага на съмнение отразените в него факти.

Независимо от изложеното, настоящият състав на съда намира, че в хода на съдебното дирене не се установява лекият автомобил, във връзка с който е констатираното нарушение по чл.174, ал.3,пр.1 от ЗДвП, да е бил управляван от жалбоподателя. В тази връзка и от свидетелстването на св. Г.Х. и обясненията на ответника Д.Я., дадени по реда на чл.176 ГПК вр. чл.144 АПК, се извежда, че полицейските служители не са видяли кой е управлявал процесния лек автомобил; последващият контакт с жалбоподателя е след откриване на автомобила спрял и при отсъстващи данни той да го е управлявал, като напр. да се е намирал на шофьорската седалка или др. Извън тези гласни доказателствени източници, отсъстват други, които да установяват елементи от посоченото съставомерно обстоятелство. При тези доказателства, отказът на жалбоподателя да бъде изпробван с техническо средство, отчитащо концентрацията на алкохол чрез измерването му в издишания въздух, е бил правомерен. За да бъде едно деяние съставомерно по чл. 103 ЗДвП, чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП и чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, е необходимо деецът да притежава качеството водач на МПС.

В конкретния случай, жалбоподателят не е годен субект на нарушенията, описани в АУАН, а деянията му не осъществяват съставите на цитираните административни нарушения. Ответникът не е доказал по несъмнен начин наличието на условията, с възникването на които относимата правна норма свързва настъпването на определени правни последици, изразяващи се във временно отнемане свидетелството за управление на МПС на водача.

От страна на жалбоподателят е направено искане за присъждане на разноски в настоящето производство, което е основателно. От страна на ответника е направено възнаграждение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, което е неоснователно. Договореното такова е в размер на 500.00 лв., което е минималното такова предвидено в чл.8, ал.3 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения. С оглед на това, съдът намира, че ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателят направените разноски в размер на 510.00 лв., от които 10.00 лв. заплатена държавна такса и 500.00 лв. съгласно сключения договор за правна защита и съдействие от год.

С оглед изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК,

административният съд

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на А. К. А., [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-0328-000037/29.09.2022г. постановена от полицаи при ОДМВР П..

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР П. да заплати на А. К. А., [ЕГН], направените по делото разноски в размер на 510 /петстотин и десет/лева.

Решението не подлежи на обжалване.